

Full diocesà

20 d'agost del 2017

Missa internacional a la Sagrada Família

Des del 9 de juliol la basílica de la Sagrada Família té una missa internacional cada diumenge a les nou del matí.

El Cor de la Cambra Francesc Valls, de la catedral de Barcelona, es fa càrrec dels cants de la missa internacional i l'organista titular és el Sr. Juan de la Rubia.

En la missa internacional es fa ús de diverses llengües, principalment del català, del castellà i del llatí, però també d'altres idiomes com l'anglès, l'italià o el francès.

L'entrada a la basílica és lliure (no cal invitació prèvia) des de les 8.30 h fins a les 9.00 h, amb la possibilitat de confesar-se a l'interior de la nau de la basílica.

S'accedeix al temple per la façana del Naixement (carrer de Marina) i s'ha de sortir per la façana de la Passió (carrer de Sardenya).

En la missa internacional hi poden concelebrar tots els preveres, als quals es podrà requerir que s'acreditin com a tals. També hauran d'accedir a la basílica per la façana del Naixement. Igualment per als diaques.

A les 10.30 h s'obren les portes per a l'accés de turisme amb l'entrada habitual (tiquet de pagament). S'ha habilitat l'adreça electrònica missainternacional@sagradafamilia.org per tal que els grups que vulguin participar en aquesta missa ho puguin notificar amb antelació amb el formulari que apareix en el web de la basílica de la Sagrada Família.

«Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meva filla està endimoniada»

Diumenge XX durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Diu el Senyor: «Compliu els vostres manaments, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meva salvació, i de revelar-se la meva bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la nova aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meva casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració.»

(56, 1,6-7)

Salm responsorial

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.

(Salm 66)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que sóc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, què no vindrà quan ells s'incorporin? No serà un pas de mort a vida? Quan Déu concedeix a algú els seus favors i el crida, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

(11, 13-15.29-32)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meva filla està endimoniada.» Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar.» Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel.» Ella

vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me.» Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells.» Ella li contestà: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos.» Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla.

(15, 21-28)

«Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells (...). Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots»

Tot és possible a qui creu

Jean Hakolimana, prev.

En aquest diumenge, l'Església ens fa contemplar com la fe ens capacita per a superar tots els obstacles. Tots els elements del relat s'aglutinen per generar una tensió creixent que, curiosament, acaba de la manera més inesperada. Primer de tot, Jesús es troba a Tir i Sidó. Aquesta zona, tot i ser poblada ètnicament per jueus, feia anys que estava incorporada a la província romana de Síria. Administrativament i políticament, Jesús es troba a l'estranger. La dona que se li acosta és cananea. Els cananeus, tot i que feia més de quinze segles que s'havien barrejat amb el poble de Déu, continuaven patint aquell menyspreu que els centristes (en tots els sentits) de qualsevol sistema reserven als de la perifèria. A més, la sol·licitud d'aquesta dona es veu tensada per un doble comportament de Jesús: primer el silenci i, després, un refrany popular que els jueus apliquen diàriament a altres pobles: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells.» Tot fa pensar que la dona no és la primera destinatària de l'actitud de Jesús. Com a bon mestre, Jesús tensa la situació per desemmascarar l'absurd de les pretensions exclusivistes jueves. Un context així fa ressaltar encara més els passos de la dona i la solidesa de la seva fe, una cosa inimaginable per als oficialistes jueus.

Vivim una època en què les perifèries s'han incrementat i encrostat. Cada vegada presenciem contextos i situacions que, visiblement, no deixen cap marge a la paraula i a l'obra de Déu. Tanmateix, l'evangeli ens recorda que per a Déu res no està perdut. Fins i tot a Tir i a Sidó hi ha marge per a l'obra de Déu. El que necessitem és una fe sòlida i ferma, deixant a Déu el control de la seva pròpia agenda.

La imatge

Dona, quina fe que tens!, diu Jesús a la dona cananea. Que es faci tal com vols. La dona li mostra el gos, els cadells que mengen les engrunes que cauen de la taula.

La mà dreta de Jesús té força d'acolliment entre la dona i els altres presents: per a ells només era una dona d'un altre país. L'obra de salvació de Jesús manifesta com la fe i l'amor ultrapassen totes les fronteres.

Jesús i la dona cananea (1743). J. F. de Troy

Lit. hores: Setmana IV

21 dilluns

—Sant Pius X, papa (1835-1914)
—Sant Gilbert, abat
—Sant Privat, màrtir (†407)
Jutges 2,11-19 / Salm 105 /
Mateu 19,16-22

22 dimarts

—La Mare de Déu, reina
Jutges 6,11-24a, / Salm 84 /
Mateu 19,23-30

23 dimecres

—Mare de Déu del Mar
—Santa Rosa de Lima, verge (1586-1617)
Jutges 9,6-15 / Salm 20 /
Mateu 20,1-16

24 dijous

—Sant Bartomeu, apòstol
—Santa Àurea, màrtir (†250)
Apocalipsi 21,9b-14 / Salm 144 /
Joan 1,45-51

25 divendres

—Sant Josep de Calassanç, (1557-1648)
—Sant Lluís de França, rei (1214-1270)
—Sant Genís, màrtir (†308)
Rut 1,1-2a..3-6.14b-16.22 / Salm
145 / Mateu 22,34-40

26 dissabte

—Santa Teresa de Jesús Jornet,
verge (1843-1897)
Rut 2,1-3.8-11;4,13-17 / Salm 127 /
Mateu 23,1-12

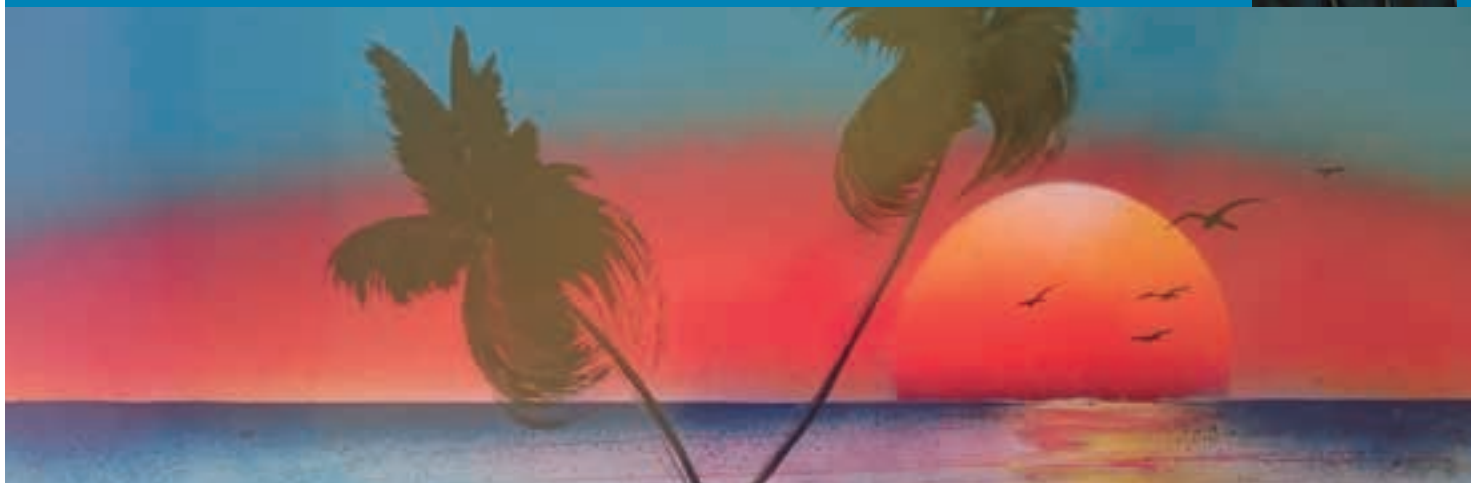
27 diumenge XXI de durant l'any / Cicle A

—Santa Mònica, mare de sant Agustí
Isaïes 22,19-23 / Salm 137 / Ro-
mans 11,33-36 / Mateu 16,13-20

Quin llibre t'enduries per estar en una illa deserta?

Romà Casanova, bisbe de Vic

A la pregunta: «Quin llibre t'enduries per estar en una illa deserta?» Respondria dient: «Doncs, la Bíblia. I si no fos possible això, m'enduria, de la Bíblia, els evangelis i el llibre dels salms.» En els evangelis hi tenim les mateixes paraules de Jesús, els seus fets i, sobretot, els relats de la seva passió, mort i resurrecció. Un cristià no pot passar cap dia sense haver escoltat o llegit un fragment dels evangelis; i això, amb respecte, deixant que com la pluja que amara la terra, també aquesta paraula penetri en el seu cor. Aprendre de memòria textos evangèlics, a fi que vagin ressonant sempre en nosaltres i brollin del cor en els moments oportuns, és signe que l'Evangelí, Crist mateix, habita en el més íntim del nostre ésser.

Els salms són escola de pregària. L'Església prega amb els salms. Ho fa cada dia, no solament en la celebració de la santa missa, on no manca mai el salm, al qual som convidats a unir-nos en l'escolta i en la repetició d'un fragment escollit amb resposta resada o cantada. D'ací ve el nom del salm en la litúrgia: és el salm responsorial. L'Església també prega per la veu dels monjos, dels sacerdots i dels diaques i de molts i molts fidels laics, arreu de món cada

dia, amb els salms en la pregària de la Litúrgia de les Hores. En aquesta sí que els salms són normalment recitats tots junts o en dos cors.

Els salms, composicions poètiques que brollaren del cor dels creients del poble d'Israel, han estat inspirats per l'Esperit Sant i, per tant, s'han convertit en la pregària que Déu mateix inspira perquè li sigui adreçada per tots els creients, tant del poble jueu com del poble cristià. En els salms apareix, feta pregària, la Història de la Salvació. Recorrent els salms fem present aquesta història. El que visqueren els nostres primers pares també ens pertoca a nosaltres. En tota història personal es viuen diferents situacions. Resar els salms és trobar-se amb expressions d'alegria i d'abatiment, d'acció de gràcies i de petició de perdó, de soledat i de la joia de la vida en comú, de derrota i de victòria. El qui resa un salm no ho fa pensant solament en ell, sinó també en aquells que, en tot el cos de l'Església i de la humanitat, viuen en aquella situació semblant al que el salm expressa. Però sobretot per als cristians els salms són la pregària de Jesús: ell pregava amb els mateixos salms que nosaltres i en ells es troba el mateix Crist, del qual tota l'Esclusura parla.

